

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 2 lutego 2024 r.

Poz. 1070

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.112.2024 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 26 stycznia 2024 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LXV/1026/2023 Rady Miasta Wisła z dnia 21 grudnia 2023 r. w sprawie określenia szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i za specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat, jak również tryb ich pobierania, a także szczegółowe warunki przyznawania usług sąsiedzkich, wymiar i zakres usług sąsiedzkich oraz sposób rozliczania takich usług, w całości, jako sprzecznej z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 50 ust. 6, ust. 6a i 6b, art. 96 ust. 2, art. 102, art. 106 ust. 1 oraz art. 107 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2023 r. poz. 901), dalej jako „ustawa”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 21 grudnia 2023 r. Rada Miasta Wisła podjęła uchwałę w sprawie określenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i za specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat, jak również trybu ich pobierania, a także szczegółowych warunków przyznawania usług sąsiedzkich, wymiaru i zakresu usług sąsiedzkich oraz sposobu rozliczania takich usług.

Jako podstawę do podjęcia uchwały Rada wskazała przepisy art. 50 ust. 6, ust. 6a i 6b ustawy.

Uchwała ta została doręczona Wojewodzie Śląskiemu w dniu 28 grudnia 2023 roku.

W ocenie organu nadzoru uchwała ta została podjęta z szeregiem istotnych naruszeń prawa.

Przepisy art. 50 ust. 6, ust. 6a i 6b ustawy stanowią, że:

6. Rada gminy określa, w drodze uchwały, szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania.

6a. W przypadku organizowania przez gminę usług opiekuńczych w formie usług sąsiedzkich rada gminy w uchwale, o której mowa w ust. 6, określa także szczegółowe warunki przyznawania usług sąsiedzkich, wymiar i zakres usług sąsiedzkich oraz sposób rozliczania wykonywania takich usług.

6b. Rada gminy może postanowić o rozszerzeniu katalogu osób, o których mowa w ust. 1 i 2, o osoby, dla których wsparcie w postaci usług sąsiedzkich będzie miało charakter uzupełniający opiekę sprawowaną przez rodzinę, a także wspólnie niezamieszkującego małżonka, wstępnych i zstępnych.

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, co oznacza zakaz domniemania kompetencji, zaś normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. W konsekwencji przekroczenie granic upoważnienia ustawowego przez radę gminy przy podejmowaniu uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczone przyznane kompetencje.

Przenosząc powyższe na treść przedmiotowej uchwały wskazać należy, że:

W § 3 ust. 1 uchwały Rada Miasta uchwaliła, że wszystkie czynności do wykonywania w ramach usług opiekuńczych w tym usług sąsiedzkich albo specjalistycznych usług opiekuńczych, określonych w decyzji administracyjnej dotyczą wyłącznie osoby objętej pomocą. Zestawiając powyższe z normą kompetencyjną przyjętą przez ustawodawcę w art. 50 ust. 6a ustawy należy podkreślić, że brak jest upoważnienia zarówno w tym przepisie, jak i w jakimkolwiek innym przepisie powszechnie obowiązującego prawa postanowień upoważniających organ uchwałodawczy do wpływania na treść decyzji administracyjnej wydawanej w zakresie ww. usług świadczonych przez gminę. Tym samym Rada przekroczyła w ww. zakresie swoje kompetencje.

Dalej wskazać należy, że dokonane przez Radę Miasta w uchwale wyodrębnienie rodzaju usług o charakterze pielęgnacyjnym i charakterze gospodarczo-porządkowym (§ 3 ust. 3) nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym systemie prawnym. Wymaga podkreślenia, iż uchwała organu stanowiącego gminy, normująca omawianą materię dotyczyć powinna wszystkich usług opiekuńczych w tym specjalistycznych (z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi), ustalonych przez prawodawcę w aktach wyższego rzędu. Ani przepis art. 50 ust. 6 ustawy, ani też żaden inny przepis powszechnie obowiązującego prawa nie zawiera upoważnienia dla rady miasta rady gminy do definiowania bądź konkretyzowania rodzaju lub też określenia zakresu wykonywanych czynności w ramach świadczonych usług. Tym samym Rada Miasta Wisła kolejny raz wykroczyła poza swoje kompetencje.

Z kolei w § 4 ust. 1 uchwały Rada postanowiła, że usługi opiekuńcze, w tym usługi sąsiedzkie albo specjalistyczne usługi opiekuńcze przyznaje się na wniosek osoby zainteresowanej, jej przedstawiciela ustawowego, albo innej osoby (np. członka rodziny, lekarza, pielęgniarki środowiskowej) lub z urzędu na wniosek pracownika socjalnego za zgodą osoby zainteresowanej albo jej przedstawiciela ustawowego. Regulacja ta nie tylko wykracza poza upoważnienie ustawowe określone w przepisach art. 50 ust. 6 i 6a ustawy o pomocy społecznej, ale także stanowi modyfikację przepisów art. 102 ust. 1 i 2 tej ustawy. Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, świadczenia z pomocy społecznej są udzielane na wniosek osoby zainteresowanej, jej przedstawiciela ustawowego albo innej osoby, za zgodą osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego. Stosownie zaś do treści art. 102 ust. 2 ww. ustawy – pomoc społeczna może być udzielana z urzędu.

Również postanowienia § 4 ust. 2 i 3 uchwały wykraczają poza upoważnienie udzielone przez ustawodawcę Radzie miasta, a jednocześnie reguluje kwestię określoną ustawą.

Rada Miasta Wisła postanowiła, iż:

2. Podstawą przyznania usług sąsiedzkich, usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych jest wywiad środowiskowy, o którym mowa w art. 107 ustawy o pomocy społecznej.

3. Wymiar i zakres przyznawania usług sąsiedzkich, usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych określa pracownik socjalny w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego.

Uregulowaniem zawartym w § 4 ust. 2 i 3 uchwały Rada Miasta przekroczyła upoważnienie ustawowe, ponieważ o konieczności przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego, także w przypadku osób korzystających z usług opiekuńczych albo specjalistycznych usług opiekuńczych ustawodawca zdecydował wprost w przepisie art. 107 ust. 1 ustawy, który stanowi, że:

1. Rodzinny wywiad środowiskowy przeprowadza się u osób i rodzin korzystających lub ubiegających się o świadczenia z pomocy społecznej w celu ustalenia ich sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej oraz u osób, o których mowa w art. 103.

Dalej, w § 5 uchwały Rada Miasta wskazała, że podstawą świadczenia usług opiekuńczych w tym usług sąsiedzkich albo specjalistycznych usług opiekuńczych jest decyzja administracyjna. Zgodnie z art. 106 ust. 1

ustawy o pomocy społecznej, przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej. Rada gminy nie jest uprawniona do ustalania przedmiotowych kwestii.

Kolejnego przekroczenia kompetencji i wkroczenia w materię uregulowaną ustawowo Rada Miasta Wiśla dopuściła się w § 6 ust. 3 uchwały. W tabeli Rada ustaliła, że usługi opiekuńcze w tym usługi sąsiedzkie i specjalistyczne usługi opiekuńcze przysługują nieodpłatnie osobom samotnie gospodarującym i osobom w rodzinie, których dochód nie przekracza kwoty kryterium dochodowego (do 100% nieodpłatnie). Unormowania dotyczące określonego rodzaju odpłatności na gruncie przepisów ustawy o pomocy społecznej, opierają się o kryterium dochodowe ustalone w art. 8 ustawy. Za osoby posiadające dochód poniżej kryterium dochodowego określonego w przepisach ustawy odpłatność za świadczone usługi jest ponoszona w całości przez ośrodek pomocy społecznej. Oznacza to, że w przypadku nieprzekroczenia kryterium dochodowego z mocy ustawy osoba zobowiązana nie ponosi odpłatności. Zatem, już z woli samego ustawodawcy osoby te zostały zwolnione z obowiązku ponoszenia odpłatności, a rolą Rady jest wyłącznie określenie, w drodze uchwały, szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz określenie szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również trybu ich pobierania.

W § 6 ust. 3 uchwały w tabeli Rada Miasta dokonała generalnego zwolnienia z odpłatności w przypadku osób samotnie gospodarujących, posiadających dochód nieprzekraczający 130% kryterium dochodowego ustalonego w art. 8 ust. 1 ustawy. Z treści przepisu art. 50 ust. 6 ustawy nie sposób wywieść kompetencji do ustalania przez organ stanowiący zwolnień o charakterze generalnym, dla osób posiadających dochód w przedziale do 130% kryterium dochodowego ustalonego w art. 8 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 96 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, wydatki na usługi, pomoc rzeczową, posiłki, zasiłki na ekonomiczne usamodzielnienie, zasiłki okresowe i zasiłki celowe przyznane pod warunkiem zwrotu podlegają zwrotowi w części lub całości, jeżeli dochód na osobę w rodzinie osoby zobowiązanej do zwrotu wydatków przekracza kwotę kryterium dochodowego. W pozostałych przypadkach świadczeniobiorcy zobligowani są do ponoszenia odpłatności za usługi, a rolą Rady jest kompleksowe unormowanie szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat.

Zgodnie z art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej rada gminy określa, w drodze uchwały, szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania. Wskazany przepis ustawy, wprowadza obligatoryjne elementy uchwały, tj.: 1) szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze 2) szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat; 3) tryb ich pobierania. Tymczasem, treść § 5 ust. 1 uchwały nie wypełnia delegacji wynikającej z art. 50 ust. 6 ustawy. W treści wyżej powołanego przepisu uchwały określono łącznie przesłanki stanowiące podstawę częściowego lub całkowitego zwolnienia z odpłatności za usługi opiekuńcze lub specjalistyczne usługi opiekuńcze. Jednakże, Rada Miasta w celu prawidłowego wypełnienia delegacji wynikającej z art. 50 ust. 6 ustawy, powinna wskazać odrębnie przesłanki uzasadniające całkowite zwolnienie z opłat oraz odrębnie przesłanki uzasadniające częściowe zwolnienie z tych opłat, tak, aby rozpatrując wnioski o zwolnienie z opłat za ww. usługi można było ocenić, czy po stronie osoby uprawnionej do korzystania z tych usług zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie zwolnienia i w jakim zakresie. Tym samym uchwała pozbawiona została elementu obligatoryjnego, co musi skutkować stwierdzeniem jej nieważności w całości.

Podobnie jak szereg wskazanych wyżej regulacji, również postanowienia § 9 ust. 1, 2 i 4 uchwały wykraczają poza przyznane radzie miasta upoważnienie. Rada postanowiła, że:

§ 9. 1. Wykonywane usługi dokumentowane są miesięcznymi kartami czasu pracy opiekuna, każdorazowo potwierdzane przez świadczeniobiorcę lub członka rodziny.

2. Należności z tytułu odpłatności poszczególnych podopiecznych za świadczone usługi sąsiedzkie oraz usługi opiekuńcze wynikające z wcześniej wydanych decyzji administracyjnych ustala się na podstawie kart czasu pracy za dany miesiąc.

3. Opłaty za usługi wnoszone są przez świadczeniobiorcę na wskazany rachunek bankowy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Wiśle w terminie do 15 dnia każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym usługi zostały wykonane.

4. *W przypadku śmierci osoby samotnej, nieposiadającej małżonka, wstępnych oraz zstępnych zwrotu odpłatności za usługi sąsiedzkie w miesiącu zgonu nie dochodzi się.*

Regulacje te nie określają w żaden sposób szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego od opłat, nie stanowią też określenia trybu ich pobierania. Wykraczają więc poza zakres przyznanej Radzie gminy na podstawie powyżej przywołanego art. 50 ust. 6 ustawy kompetencji.

Wreszcie na koniec wskazać należy, że uchwała Rady Miasta Wisła nie wypełnia upoważnienia wynikającego z art. 50 ust. 6a ustawy, ponieważ w przedmiotowej nie określiła wymiaru i zakresu usług sąsiedzkich.

W myśl art. 50 ust. 6 ww. ustawy rada gminy określa, w drodze uchwały, szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania. Zgodnie z art. 50 ust. 6a ustawy, w przypadku organizowania przez gminę usług opiekuńczych w formie usług sąsiedzkich rada gminy w uchwale, o której mowa w ust. 6, określa także szczegółowe warunki przyznawania usług sąsiedzkich, wymiar i zakres usług sąsiedzkich oraz sposób rozliczania wykonywania takich usług. W art. 50 ust. 6b ustawa stanowi zaś, że rada gminy może postanowić o rozszerzeniu katalogu osób, o których mowa w ust. 1 i 2, o osoby, dla których wsparcie w postaci usług sąsiedzkich będzie miało charakter uzupełniający opiekę sprawowaną przez rodzinę, a także wspólnie niezamieszkującego małżonka, wstępnych i zstępnych. Posłużenie się przez ustawodawcę w art. 50 ust. 6 i ust. 6a ww. ustawy zwrotem: „określa” należy rozumieć w ten sposób, że w podjętej uchwale obligatoryjnie zamieszczone muszą zostać postanowienia odnoszące się do wszystkich kwestii wymienionych w upoważnieniu ustawowym określonym w tych przepisach. Jednocześnie organ stanowiący nie może obowiązku tego ani pominąć, ani przerzucić na inny podmiot, jest bowiem zobowiązany do wyczerpania zakresu upoważnienia ustawowego, na podstawie którego podejmuje uchwałę, w kwestiach uznanych przez ustawodawcę za istotne. W konsekwencji, jeżeli gmina organizuje usługi opiekuńcze w formie usług sąsiedzkich to rada miasta winna uregulować w podejmowanej uchwale następujące kwestie: szczegółowe warunki przyznawania usług sąsiedzkich, wymiar i zakres usług sąsiedzkich oraz sposób rozliczania wykonywania takich usług.

Już tylko to uchybienie, skutkować musi stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.

Na koniec wskazać należy, na wewnętrzną sprzeczność uchwały. Przepis § 6 ust. 1 uchwały stanowi, że usługi opiekuńcze w tym usługi sąsiedzkie oraz specjalistyczne usługi opiekuńcze są odpłatne. Tymczasem z treści tabeli zawartej w ust. 3 tegoż paragrafu wynika, że w niektórych przypadkach usługi te będą świadczone nieodpłatnie. Tego typu działanie narusza konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do organów państwa oraz zasadę określoności prawa (art. 2 Konstytucji RP). Zasady prawidłowej legislacji znajdujące podstawę w konstytucyjnej zasadzie państwa prawnego, mają wyraźne tło językowe. Nieodłącznie z językiem związane są standardy określoności prawa wymagające formułowania przepisów w sposób jednoznaczny, precyzyjny i jasny. Z art. 2 Konstytucji RP wynika wymóg, aby przepisy prawne były formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Poprawny także z punktu widzenia logicznego (tak też: *wyrok TK z 21 marca 2001 r. w sprawie sygn. akt K 24/00, publ. OTK ZU nr 3/2001, poz. 51*). Taki jest właśnie sens zasady określoności prawa. Przedmiotowa uchwała nie spełnia powyższych wymogów wzorca konstytucyjnego z uwagi na całkowity brak logiczności będący wynikiem wprowadzenia dwóch wzajemnie wykluczających się regulacji w obrębie jednego aktu prawa miejscowego.

Powyżej opisane uchybienie należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. *wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA, www.orzeczenia.nsa.gov.pl*).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając na uwadze powyższe stwierdzenie nieważności uchwały w całości było uzasadnione i konieczne. Organ nadzoru wskazuje, iż niemożliwym było stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w części, gdyż nie sposób z uchwały wyodrębnić wyłącznie elementy uchwalone z przekroczeniem kompetencji.

Na koniec wskazać należy, iż niniejsze rozstrzygnięcie wydane zostało co prawda bez wcześniejszego zawiadomienia Rady Miasta Wisła o wszczęciu postępowania, jednakże to uchybienie nie ma, w ocenie organu nadzoru, wpływu na wynik sprawy. Podkreślić należy, że treść art. 91 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym *przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (w postępowaniu nadzorczym – przyp. aut.) stosuje się odpowiednio*. Stąd jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 czerwca 2017 roku, sygn. akt: II GSK 654/17, Legalis nr 1629406 *postępowanie nadzorcze nie jest klasycznym postępowaniem administracyjnym. Zgodnie z treścią art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym, w postępowaniu nadzorczym przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. Wskazane w skardze kasacyjnej przepisy art. 6, art. 7, art. 10, art. 81 i art. 107 kpa znajdują zatem w postępowaniu nadzorczym jedynie odpowiednie zastosowanie. Celem rozstrzygnięcia nadzorczego jest ocena zgodności z prawem materialnym oraz przepisami ustrojowymi uchwały lub zarządzenia organu gminy, a nie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego regulującymi postępowanie w indywidualnych sprawach rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych, te bowiem co do zasady nie mają zastosowania w procedurze podejmowania uchwały lub wydawania zarządzenia. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, iż z uwagi na istnienie instytucjonalnych, stałych powiązań między organami w postępowaniu nadzorczym, czego wyrazistym przykładem jest obowiązek przedkładania organowi nadzoru każdej uchwały w celu sprawdzenia jej zgodności z prawem, sam brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego nie może powodować wadliwości rozstrzygnięcia wyłącznie z tego powodu. Do sądu administracyjnego należy każdorazowa ocena, czy brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania nadzorczego pozbawił go możliwości potrzebnego uczestniczenia w postępowaniu i czy miało to wpływ na treść rozstrzygnięcia (uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 października 2011 roku, sygn. akt: OPS 9/02, Legalis nr: 55541). Również w orzecznictwie sądowo-administracyjnym utrwalony jest pogląd, że zarzut naruszenia art. 10 kpa może odnieść skutek tylko wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych wpływających na wynik sprawy (tak: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2006 roku, sygn. akt: II OSK 831/05, Legalis nr: 79224; z dnia 16 października 2007 roku, sygn. akt: I OSK 1192/06, Legalis nr: 649357 oraz z dnia 21 lipca 2010 roku, sygn. II OSK 881/10, Legalis nr: 543771).*

W niniejszej sprawie nie prowadzone były przez organ nadzoru żadne czynności wyjaśniające, prócz oczywiście analizy treści uchwały, które wymagałyby udziału strony. Ewentualne stanowisko czy wyjaśnienia Rady Miasta Wisły nie miałyby wpływu na wynik sprawy, gdyż nie powstały tu żadne wątpliwości w zakresie stanu faktycznego, a ewentualny spór między organem nadzoru a Radą Miasta Wisła sprowadzałby się tylko i wyłącznie do kwestii wykładni prawa, a zatem rozstrzygnięcie takiej treści i tak zostałoby wydane.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz